

POSTANOWIENIE

23 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

na posiedzeniu niejawnym 23 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego
Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko E. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 19 listopada 2021 r., I ACa 822/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca E. K. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wskazała, że oczywistość ta obejmuje przede wszystkim zarzut naruszenia art. 509 § 1 w związku z art. 58 § 1 k.c., niewątpliwie bowiem „kwestia związana z istnieniem zobowiązania, które jest następnie przedmiotem przelewu” jest łatwo dostrzegalna i ma wpływ na wynik sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że postępowanie kasacyjne nie stanowi kolejnej odsłony sporu o prawidłowość dokonanej oceny dowodów i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Służy natomiast kontroli legalności prawomocnego orzeczenia, przy związaniu Sądu Najwyższego jego podstawą faktyczną (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to m.in., że skarżący nie może zarzucać, iż określone fakty – ustalone przez sąd – nie zostały w sprawie wykazane (udowodnione), jak również opierać zarzutów na twierdzeniach faktycznych wybiegających poza dokonane w sprawie ustalenia. A *fortiori* dotyczy to argumentacji mającej uzasadniać przyczyny kasacyjne.

Wywody skargi, w tym wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, koncentrowały się na twierdzeniach, że określone fakty, istotne dla jej rozstrzygnięcia, takie jak wypowiedzenie umowy kredytu, przysługiwanie wierzytelności poprzednikowi prawnemu powoda i przejście tej wierzytelności na powoda w drodze umowy przelewu, nie zostały wykazane odpowiednimi dowodami, względnie – nie wynikały z okoliczności sprawy. Tego rodzaju polemika, zmierzająca do postawienia Sądu Najwyższego w roli sądu faktu, odbiegającej od jego funkcji i ustrojowej pozycji, jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalna (por. też art. 398³ § 3 k.p.c.). Dodać przy tym trzeba, że sąd *meriti* władny jest dokonywać ustaleń faktycznych nie tylko na podstawie środków dowodowych, lecz także w sposób bezdowodowy, odwołując się do domniemań faktycznych (art. 231 k.p.c.), a także uznając określone fakty za przyznane (art. 230 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy, wywody wniosku, w zestawieniu z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, nie pozwalały uznać, aby wyrok ten był błędny, a tym bardziej, by był on wadliwy w stopniu oczywistym i widocznym już na pierwszy rzut oka, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

(r.g.)